

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.413 van 4 februari 2003
in de zaak A. 55.198/XII-257.**

In zake : Franciscus CAERS,
 die woonplaats kiest bij
 advocaten E. Van Der Mussele en Y. Vanden Bosch,
 kantoor houdende te Antwerpen,
 Justitiestraat 18 A

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST,
2. de STAD ANTWERPEN.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Franciscus Caers op 19 oktober 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing van de Heer Minister van Binnenlandse Aangelegenheden dd° 23 augustus 1993 en waarbij het besluit van de Stad Antwerpen dd° 19 mei 1993 werd goedgekeurd waarin een tuchtstraf van 14 dagen schorsing werd opgelegd aan verzoeker”;

Gezien de memorie van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur-generaal M. Roelandt;

Gelet op de beschikking van 15 september 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2002;

Gelet op de brief van 3 september 2002 waarbij de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 19 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Wendrickx, die loco advocaat E. Van Der Mussele verschijnt voor verzoeker, en van advocaat J. Deridder, die loco advocaat J. Dyck verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat tegen verzoeker, kapitein-commandant bij de brandweer te Antwerpen, op 8 juli 1992 drie feitenverslagen worden opgesteld door luitenant-kolonel Demuys; dat luidens het eerste feitenverslag verzoeker op 12 april 1992 verzuimd heeft een oproep te beantwoorden; dat luidens het tweede feitenverslag hij ook op 7 juli 1992 nagelaten heeft een oproep te beantwoorden; dat het derde verslag verhaalt wat volgt :

“Op 08.07.1992 te 8u30 heeft vaststeller aan de betrokkene uitleg gevraagd aangaande het niet beantwoorden van de oproep met personenzoeksysteem van de brandweer dd. 07.07.1992 te 16u30.

Hierop werd verklaard dat hij in contact was gekomen met korporaal H. Verbert en dat deze de telefoon niet kon doorschakelen.

Toen hem medegedeeld werd dat deze zaak grondig zou onderzocht worden, gezien de frequentie van de voorvallen, is aangeklaagde woedend geworden wat zich o.m. uitte in agressief gedrag en handelingen, waarbij geroepen werd dat hij geen enkele controle tolereerde.

Na een eerste onderzoek bleek dat hij hierover een valse verklaring aflegde”;

Overwegende dat de stadssecretaris met betrekking tot de voormelde feiten op 14 september 1992 een tuchtverslag opstelt; dat het college van burgemeester en schepenen op 22 oktober 1992 de feiten bestraft met een schorsing met inhouding van wedde gedurende één maand; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden het collegebesluit bij beslissing van 20 januari 1993 niet goedkeurt; dat de minister overweegt dat de feiten van 12 april 1992 en 7 juli 1992 niet voldoende bewezen zijn, dat “de feiten” van 8 juli 1992 wel als bewezen beschouwd moeten worden, maar dat een schorsing van een maand voor “het enkele feit van 8 juli 1992” overdreven is;

Overwegende dat de stadssecretaris op 2 april 1993 een nieuw tuchtverslag opstelt; dat het college van burgemeester en schepenen bij beslissing van

19 mei 1993 verzoeker, voor “de feiten, zoals beschreven in het verslag van de stadssecretaris”, straft met de schorsing met inhouding van wedde gedurende veertien dagen; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden de tuchtstraf op 23 augustus 1993 goedkeurt; dat onder meer wordt gemotiveerd dat verzoeker “ten onrechte stelt dat hij zou zijn veroordeeld wegens het afleggen van een valse verklaring”;

Overwegende dat er, gelet op het geheel van de vermeldingen van het verzoekschrift, inzonderheid op de aangevoerde middelen, reden is om samen met het ministerieel goedkeuringsbesluit ook het goedgekeurde besluit van 19 mei 1993 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen tot het voorwerp van het beroep te rekenen;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel, zesde onderdeel, “Toch ‘valsheid’ weerhouden”, doet gelden wat volgt :

“Verzoeker is veroordeeld voor de betichting zoals in het verslag van de Stadssecretaris vermeld (zie tuchtbeslissing) waarin begrepen was agressief gedrag en valse verklaring;

In de oproeping tot verhoor die de ten laste gelegde feiten moet bevatten, is de ten lastelegging valsheid niet voorzien en uitdrukkelijk weggelaten;

De rechten van de verdediging worden geschonden wanneer verzoeker zoals hier is veroordeeld wegens valsheid wanneer dit niet in de oproeping was voorzien”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij daar in de memorie van antwoord op repliceert dat verzoeker “ten onrechte stelt dat hij zou zijn gesanctioneerd wegens het afleggen van een valse verklaring”, dat “de feiten van 8 juli 1992 duidelijk betrekking hebben op de houding van verzoeker tegenover zijn hiërarchische chef en niet te maken hebben met het afleggen van valse verklaringen”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij harerzijds in de memorie van antwoord betoogt dat het verslag van 2 april 1993 van de stadssecretaris duidelijk melding maakt van de valse verklaring die verzoeker aflegde, dat het verslag gevoegd was bij de oproepingsbrieven, zodat verzoeker het exact kende, dat hij “dan ook” al de tenlasteleggingen kende, dat de feiten van 8 juli 1992, waarvan de valse verklaring een van de onderdelen is, als één geheel dienen beschouwd te worden, dat het onderzoek van de luitenant-kolonel uitwees dat verzoeker een valse verklaring aflegde en dat “duidelijk blijkt dat de verwerende

partij aan de hand van de voor haar voorgebrachte stukken terecht heeft geacht dat de valse verklaring bewezen was”;

Overwegende dat het ministerieel besluit van 20 januari 1993 dat de tuchtstraf van 22 oktober 1992 niet goedkeurt, de tenlastelegging met betrekking tot het onbeantwoord laten van de oproep op 7 juli 1992 “niet voldoende naar recht bewezen” verklaart, op grond van onder meer de motivering :

“dat het feit dat de betrokkene beweert via de telefoon te hebben gesproken met een zekere korporaal Verbert, die zoals achteraf blijkt reeds sedert 1988 in disponibiliteit is, niet als bewijs kan worden beschouwd van de valsheid van de verklaring van de betrokkene; dat immers is gebleken uit het verhoor in beroep dat er soms in de telefooncentrale een zeker Verrept van dienst is; dat het best mogelijk is dat de betrokkene met deze laatste heeft gesproken en de naam verkeerd heeft begrepen”;

Overwegende dat uit het ministerieel besluit, waarbij de stad Antwerpen zich heeft neergelegd, noodzakelijk volgt dat de stad niet zonder aan het beginsel van het administratief toezicht tekort te komen, nog kon menen dat de verklaring die verzoeker op 8 juli 1992 aan luitenant-kolonel Demuys met betrekking tot het voorval van 7 juli 1992 gaf, vals was; dat naar de overtuiging van eerste verwerende partij, onder meer in de bestreden goedkeuringsbeslissing, de stad bij het opleggen van de tuchtstraf van 19 mei 1993 niet in strijd daarmee heeft gehandeld en ook effectief geen rekening heeft gehouden met het afleggen van een valse verklaring door verzoeker;

Overwegende dat die overtuiging ten onrechte is; dat de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij dat afdoende bewijst; dat de memorie daarmee overigens alleen maar de bevestiging brengt van de juistheid van de twijfels die er voordien al moesten zijn; dat immers, zo de oproepingsbrieven zelf, waarmee verzoeker na de ministeriële niet-goedkeuring van 20 januari 1993 werd uitgenodigd om door het college te worden gehoord, geen gewag maken van het feit dat hij op 8 juli 1992 een valse verklaring zou hebben afgelegd, het feit wél ter sprake komt in het verslag van 2 april 1993 van de stadssecretaris dat bij de brieven gevoegd is; dat, voorts, de tuchtstraf van 19 mei 1993 verzoeker sanctioneert voor de feiten, niet zoals ze in de oproepingsbrieven zijn vermeld, maar “zoals beschreven in het verslag van de stadssecretaris”;

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat, zoals in het middel aangevoerd, de stad “[t]och ‘valsheid’ weerhouden” heeft tegen verzoeker, ofschoon

zij hem daarvoor niet, minstens niet duidelijk, vervolgd heeft en het feit in kwestie hoe dan ook niet als tuchtvergrijp in aanmerking mocht worden genomen; dat aldus tevens vaststaat dat de Vlaamse minister in de goedkeuringsbeslissing verkeerdelijk heeft gemeend dat verzoeker niet werd veroordeeld wegens het afleggen van een valse verklaring; dat het middel bijgevolg gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden het besluit van 19 mei 1993 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen waarbij Franciscus Caers de tuchtstraf van de schorsing voor de duur van veertien dagen wordt opgelegd, en de beslissing van 23 augustus 1993 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot goedkeuring van die tuchtstraf.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier februari 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.